

GYORS LESZEK, ADJ 2 PERCET ISTENNEK!

Fagyott már el a lelkedben virág?

Ha ránézel erre a fára, eszedbe sem jut, hogy talán ez a rengeteg sok virág holnapra akár könnyedén az enyészeté is lehet. Csak egy kis hajnali fagy és a fa minden munkája, minden reménysége oda.

Az emberi remények épp oly törékenyek és érzékenyek, mint a fák apró virágai így tavasz táján.

Biztosnak tűnő dolgok, amik egyik percről a másikra foszlanak szerte. És csak nézed, ahogy a többi fa tobzódik a tavaszi virágözönben, miközben Te már a kopasz ágaidat rejtegeted.

Ilyenkor igazán nehéz azt mondani, hogy persze, legyen meg a Te akaratod. Persze...

És mit tehetsz még? Csapkodhatsz ezekkel a kopasz ágakkal, amíg csak el nem törnek, de csak még jobban megsérülsz. Vagy hazudhatod azt magadnak és a környezetednek, hogy neked épp olyan jó így virág nélkül is, mint virággal volt, de így még attól is megfosztod magad, hogy meggyászolhasd az álmaidat.

Egyetlen dolgot tehetsz, ami tényleg segít. Először mondd ki, majd pedig idővel fogadd is el, hogy Isten tervei komplexebbek annál, mint ami az átlagosan egy kiló húszdekás agyunkba beleférhet.

Egy remény elvesztése több pusztá ábrándok kipukkanásánál. Talán egy egész élet terve épül rá. Mégis, ha el tudod fogadni, hogy Isten minden cselekedete valójában az Ő szerető gondoskodásáról szól, akkor tudhatod, hogy bármilyen fájdalmas is most a veszteség, annak a Te érdekedben, vagy a Te érdekedben is így kellett történnie.

És tudd meg, hogy ha Isten úgy akarja, a fák tavasz végén új virágot hoznak, sőt néha még termést is tudnak érlelni. Rajtuk is megmutatja Neked, hogy a remény törékeny virága valójában a bizalom szimbóluma. Ami a Te ágaidon van ugyan és látszólag Te nevelgeted, de sokkal inkább tartozik Őhöz, mint Hozzád.

„Harmat lesznek Izráelnek: virágzik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libanon fáí.”

(Hós 14:6)